

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1047/06
27.12.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Слободана Спасића, Љиљане Ивковић-Јовановић, Надежде Радевић и Владимира Тамаша, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против тужених ББ, и Републике Србије - СУП-а Чачак, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво у Београду, Одељење у Краљеву, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Чачку Гж. 1358/05 од 9.11.2005. године, у седници већа одржаној дана 27.12.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Чачку Гж. 1358/05 од 9.11.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Чачку П.1146/01 од 29.3.2005. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се према туженима ББ и Републици Србији - СУП-у Чачак утврди да је тужилац власник возила марке "ВВ" рег.ознаке __, број шасије и број мотора ближе означених у изреци, а што су тужени дужни признати и омогућити тужиоцу да као власник возила исто може регистровати и отуђити. Обавезан је тужилац да друготуженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 18.375,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Чачку Гж. 1358/05 од 9.11.2005. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је наведена првостепена пресуда Општинског суда у Чачку.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужилац побија другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку ревизијски суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се указује у ревизији, јер дати разлози о одлучним чињеницама нису у супротности са изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању дана 3.5.2000. године Савезна управа Царина - Царинарница __ сачинила је записник о врсти робе која се увози и то путничког возила марке "ВВ" где је као прималац означен тужилац. Ово возило регистровано је на име тужиоца 20.8.2001. године. Провером након регистрације возила утврђено је да швајцарска саобраћајна дозвола представља фалсификат. Стога је друготужена донела закључак којим се обнавља поступак регистрације спорног возила, и наложила тужиоцу да покрене парницу против претходног власника и МУП-а Републике Србије ради утврђивања права власништва на наведеном возилу.

У поступку пред првостепеним судом је утврђено да првотужени није био посредник у куповини возила од стране тужиоца, већ је продао тужиоцу спорно возило по међусобно договореној цени од 7.000 ДЕМ. Није утврђено да је између првотуженог и ранијег власника возила закључен уговор о продаји, испостављена фактура или исплаћена купопродајна цена, док је између првотуженог и тужиоца такав уговор закључен, исплаћена купопродајна цена и возио предато тужиоцу у државину. Стога су нижестепени судови закључили да првотужени и није био власник возила које је продао тужиоцу и да није ни могао на тужиоца да пренесе право својине на продатом возилу.

Према одредбама члана 31. став 1. Закона о основама својинско-правних односа, савесно лице стиче право својине на покретну ствар коју је прибавило уз накнаду од невласника који у оквиру своје делатности ставља у промет такве ствари, од невласника коме је власник предао ствар у државину на основу правног посла који није основ за прибављање права својине, као и на јавној продаји. Чланом 34. став 1. овог закона прописано је да се на основу правног посла право својине на покретну ствар стиче предајом те ствари у државину стицаоца.

Правилан је правни закључак нижестепених судова да самим закључењем уговора о продаји између тужиоца и првотуженог и предајом тог возила у државину тужиоцу, није створен ваљан правни основ за

стицање права својине на купљеном возилу. И по оцени ревизијског суда првотужени није могао на тужиоца пренети више права него што сам има. Сама воља првотуженог-претходника, није довољан основ за стицање права својине, обзиром да није доказано да је првотужени био власник спорног аутомобила а што је битан услов да би се новонастало право извело из права претходника.

Ревизијским наводима тужиоца не доводи се у сумњу да између првотуженог и ранијег власника возила не постоји континуитет у преносу права власништва. Ово због тога што је утврђено да не постоји уговор, фактура или други доказ који би био валидан за пренос права својине на спорном возилу са ранијег власника на првотуженог, а касније на тужиоца, будући да лице које је убележено у саобраћајној дозволи као претходни власник возила (ГГ) није био власник истог, јер возило није било регистровано на његово име.

У поступку пред првостепеним судом није доказано да је првотуженом од стране власника возила предато спорно возило у државину по основу правног посла који није основ за прибављање права својине (од закупца, послугопримца, оставиопримца). Применом правила о терету доказивања (члан 223. став 1. ЗПП) суд је утврдио да првотужени није у оквиру своје делатности ставио у промет спорну покретну ствари и да истом није предато у државину спорно возило од власника на основу правног посла који није основ за стицање права својине. Уколико тужилац тврди да је то возило предато првотуженом у државину уговором о закупу и по другим правним основима, дужан је то и да докаже сходно одредби члана 223. став 2. ЗПП.

Имајући у виду напред изложено, без значаја за правилност побијане другостепене одлуке је и навод у ревизији да спорно возило није украдено. У случају да је спорно возило било украдено од власника, не би дошло до пуноважног стицања својине без обзира на савесност стицаоца. Међутим, тужилац је у конкретном случају као савестан купац прибавио у државину спорно возило уз накнаду. Из тог не произилази да је на истом стекао право својине, обзиром да за то нису испуњени услови које налаже материјално право из цитираних одредби Закона о основама својинско-правних односа.

На основу наведеног, применом члана 405. Закона о парничном поступку, ревизија је као неоснована одбијена.

Председник већа-судија,

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз